

Finansministeren (Thorkil Kristensen): Det spørgsmål vedrørende en bestemt tjenestemand, der blev fremdraget af det ærede medlem hr. Alfred Jensen, vil blive besvaret af ministeren for offentlige arbejder, hvem det mest direkte angår.

Hvad derimod angår de mere principielle betragtninger, som det ærede medlem anstillede, vil det være rimeligt, at de bliver besvaret af mig. Det ærede medlem mente, det var forkert, at man i forbindelse med remisearbejdernes placering havde benyttet udtrykket „venstreminister“. Må jeg i denne forbindelse sige, at jeg kan ikke erkende, at dette er forkert. Naturligvis bliver de forskellige styrelses forslag til normeringslov behandlet og godkendt af de pågældende fagministerier, men normeringslovforslagets endelige behandling sker i finansministeriet, hvor der selvfølgelig også finder en sammenligning sted mellem, om jeg så må sige, normeringsniveauet på de forskellige områder; og det endelige ansvar for, i hvilket omfang normeringer finder sted, påhviler derfor naturligt finansministeren, og jeg melder mig som den skyldige i det pågældende tilfælde.

Må jeg overfor de generelle betragtninger, det ærede medlem hr. Alfred Jensen anstillede om de lavere lønede tjenestemænds placering, sige to ting. For det første: der har ved udarbejdelsen af dette lovforslag, for så vidt angår stillinger af enhver art, høje såvel som lave, været udvist stor tilbageholdenhed ud fra det almindelige sparsommelighedsprincip, som for tiden er aktuelt indenfor statens husholdning. Som jeg fremhævede i den skriftlige fremsættelse, er derfor også merudgiften ved denne normeringslov betydeligt mindre, end den sædvanlig har været i de senere år.

Det andet, jeg vil fremhæve, er dette: Når man sammenligner lavere og højere tjenestemænd, bør det tages i betragtning, at den dyrtidsregulering, vi har og har haft i mange år, har betydet, at de lavere lønede tjenestemænd procentvis har fået en væsentlig højere lønstigning siden før krigen, end de højere har, endda en meget væsentlig, således at den reelle stilling for de lavere tjenestemænd har udviklet sig væsentlig gunstigere, end man kan se ved en blot formel gennemgang af normeringernes antal.

Ministeren for offentlige arbejder (Victor Larsen): Ved kendelse af 17. november 1947 blev daværende trafikinspektør ved statsbanerne Mansa Blankholm Hedegaard degraderet til tjenestemand i 5. lønningsklasse med titel af overtrafikkontrolør. I

overensstemmelse med de synspunkter, som har været afgørende ved behandlingen af tilsvarende sager fra de forskellige statsstyrelses grene, i forbindelse med den kendsgerning, at hr. Hedegaard er den sidste af de fremdeles i statsbanernes tjeneste værende, i henhold til kendelse af tjenestemandsdømstolen degraderede tjenestemænd, som ikke har opnået ophævelse af degradationen, har jeg ønsket at ophæve den omtalte degradation.

Imidlertid kunne det ikke på grund af de ordninger, som har fundet sted efter omhandlede kendelses afsigelse, anses for rigtigt at genoprette det trafikinspektorat, som hr. Hedegaard var leder af, bl. a. er der i mellemtiden sket en udskillelse af statsbanernes kino fra reklameafdelingen. For imidlertid at tilkendegive, at forudsætningerne for degradationens ophævelse er tilstede, og for at sikre hr. Hedegaard en tilsvarende lønnings- og pensionsmæssig stilling som den, han ville have opnået ved genudnævnelse i 4. lønningsklasse, har jeg foreslået, at der fra 1. april 1951 tillægges hr. Hedegaard et personligt, pensionsgivende løntillæg på 1 020 kr. årlig, svarende til lønforskellen mellem hans lønning som overtrafikkontrolør og slutlønnen i statsbanernes 4. lønningsklasse.

Alfred Jensen: Jeg er fuldt bekendt med den motivering, som ministeren for offentlige arbejder her har givet. Den har dels været fremme i pressen, og dels kan man læse sig til den i bemærkningerne til lovforslaget, men jeg godkender absolut ikke disse betragtninger. Jeg vil sige, at selvom man endelig ville godkende, at degradationen skulle ophæves, så kan hverken jeg eller mit parti godkende, at man uden videre går hen og stikker 1 000 kr. årlig ud til en person, uden at der ydes nogen arbejdsindsats derfor. Derfor vil vi stemme imod dette punkt i lovforslaget.

Jeg skal iøvrigt ikke bestride, at finansministeren måske har sin store del af æren af, at normeringslovforslaget er blevet, som det er. Jeg kender jo også her motiveringen for den karrighed, der er udvist på dette felt, og den forbavser mig ikke; jeg kender regeringen. Det, jeg har villet fastslå, er, at de synspunkter, som handels- og kontor-medhjælperforbundet og adskillige arbejdergrupper har givet udtryk for, ikke har fremført i lønningsudvalget, ikke har været til debat der, og det forekommer mig ganske urimeligt, at man ikke tager de spørgsmål op, som forbund på størrelse med handels- og kontormedhjælperforbundet rejser, og